

7

7

7

FATA CARE...

După nenumărate secole, jumătate de duzină de decade, nouăsprezece ani, trei luni, două zile, două ore, cincizeci și șapte de minute și patru secunde...

Ziua de școală în sfârșit s-a terminat.

Din fericire, locuiesc destul de aproape ca să merg acasă pe jos. Altfel, ar trebui să merg la Liceul Rancho Verdugo și să-l aștept pe tata să termine de agățat suspensoare sau de umflat mingile sau orice altă zăpăceală face el toată ziua. (Fac glume pe seama babachii, el știe asta.) Dacă gimnaziul nu este ușor, nici nu vreau să mă gândesc la ororile care mă așteaptă în clasa a noua.

Din păcate, tot am o călătorie lungă și lentă prin soarele arzător care sufocă orașul Rancho El Pârjolo fără milă.

Eu și tata locuim într-un bloc de apartamente destul de fain și sunt norocos că am propria cameră. Fereastra dă spre o curticică pe care o folosesc aproape *toți*.

Vreau să spun că toată lumea trece pe la fereastra mea. Puști zgomotoși. Adolescenți irascibili.

Tipi mișto care vin de la o petrecere. Curieri. Tipi cu aspiratoare de frunze (chiar dacă nu sunt frunze în *Rancho Deserto*). E ca și cum aș trăi la Stația Strada 30 a metroului din Philly.

Atunci locuiam într-o casă adevărată. Nu numai că aveam camera mea, dar era la etajul al doilea, avea și vedere spre un copac. Copacul nu mă trezea niciodată la ora trei dimineața spunându-i o glumă tâmpită altui copac.

— *Deci, frate, tocmai i-am spus tipei să o frunză-rească! Te-ai prins? Te-ai prins?*

Dar am un amic în acest complex nou. Mă rog. Un fel de.

Poate?

Ori de câte ori traversez curtea, văd o fată, cam de vârsta mea, stând pe balconul de la etaj, chiar vizavi de al meu.

În fiecare zi, ne uităm unul la celălalt. Eu, jos, în curte, ea un etaj mai sus.

Mereu ajunge înaintea mea de la școală. Poate că nu are cursuri de opt ore? Sau e deja la liceu?

Într-o după-masă, am făcut ceva ce m-a surprins și pe mine. Când ne-am uitat unul la celălalt, am riscat și... i-am făcut cu mâna.

Și ea... mi-a răspuns... oare?

Dar după o secundă, a dispărut. Instantaneu. Aoleu, am speriat-o pe propriul balcon? Aveam ceva pe față?

Nu știam nimic despre fata din balcon, decât că: a) părea o formă de viață cu bază de carbon, care respira aer și b) avea capacitatea de a face cu mâna.

Și tristul adevăr era că ea se apropia cel mai mult de a fi ceea ce numesc eu prieten.

8

8

8

STRICT SECRET!
E NEVOIE DE APROBARE SPECIALĂ!

La adăpost în dormitorul meu, mi-am deschis laptopul. O strălucire bleu-pal a luminat pereții. Auzeam vârtejul blând al microcipurilor când au început să... hm, *microciripească*.

În cele din urmă, am reușit să-mi continui munca mea *adevărată* începută la scurtă vreme după mutarea în Rancho Verdugo.

Nu pot să-ți spun cum se cheamă aceasta cu adevărat. Nu încă. Așa că, numește-o... ah, nu știu. Ceva modest, cum ar fi Cel Mai Important Proiect Secret din Istoria Universului.

OK, asta e cam mult de rostit. Așa că, de acum încolo, hai să-i zicem PRO-SEC, de la PRO(iect) SEC(ret).

Mereu mă gândesc la PRO-SEC. Și lucrez la el cu minunatul meu telefon mobil, cât pot de mult, în timpul zilei de școală. Dar ca să fac magia să funcționeze *cu adevărat*, nimic nu-i mai bun decât laptopul meu.

Care-i magia despre care vorbești? ai putea tu întreba. Ei bine, nu pot să-ți spun. Nu încă. Dar curând totul se va clarifica.

Laptopul este de la mama, care mi l-a dat cu puțin timp înainte de a se despărți de tata. Îmi zicea că se întoarce după mine cât de curând posibil (nu am mari speranțe), între timp puteam ține legătura tot timpul pe Skype sau altfel. Dar asta nu se întâmplă aproape niciodată – măcar laptopul funcționează.

Bun, gata cu asta. Trebuie să lucrez repede, pentru că tata se va întoarce acasă curând și mereu bombăne că stau pe laptop. Așa că planul meu este să lucrez până când Castravedaș îmi dă semnalul.

Cine e Castravedaș? întrebi tu.

Castravedaș este câinele nostru și jur că are puteri paranormale. Sunt foarte serios. Urechile lui extraordinare percep sunetul mașinii tatei, chiar și prin mai multe planșeuri de beton. În clipa în care dubița veche intră în garaj, Castravedaș înnebunește de bucurie.

Dă iama prin apartament (ceea ce îi ia cam două secunde) și așteaptă lângă ușă, dând din coadă și

din fund, gata să tabere pe tata în clipa în care ușa se deschide.

Da, Castravedaș este puțin zurliu – dar este un sistem de alarmă extraordinar. Odată ce începe să se agite, am suficient timp să-mi salvez munca, să închid laptopul și apoi să încep să mă joc cu mingile de tenis sau altceva.

Ce-ai zis? Ah, numele! Da, Castravedaș a fost un fel de compromis. Tata voia să-l numească după un *fundaș* prostovan sau așa ceva. Eu voiam să-l numesc Castravecior, după acel aliment perfect al naturii. (Castraveciorii murați sunt cei mai tari: nu încerca să mă contrazici! Pun pariu că în Hawaii se dau castraveciori murați gratis.) Așa că am ajuns la ceva între. Pe Castravedaș nu pare să-l deranjeze.

Dar acum era timpul să lucrez. Castravedaș a observat că stau la chestia aia idioată din plastic cu tastatură, s-a încolăcit pe podea și a oftat. Am deschis dosarele PRO-SEC și am început să tastez...

Apoi s-a petrecut ceva ciudat. O fereastră mică s-a deschis pe ecran. Era o cerere de prietenie de la cineva.

FataCyber03 vrea să te pocnească în vorbe!
ACCEPT/REFUZ

FataCyber03? Cine mai era și asta? Apoi mi-a căzut fisa: Pocnitul în replici este o aplicație de mesaje care funcționează doar atunci când ești aproape de cel cu care vrei să vorbești. (Am

încercat-o în vară și am realizat că cel mai apropiat prieten era la patru mii cinci sute de kilometri distanță.) Ceea ce însemna că FataCyber03 era în apropiere. Hm.

Am dat clic pe ACCEPT.

FataCyber03: Bună!

BartPlictisorul: Ăăă... Bună!

Parcă au trecut ore. Zile. Luni. Florile au străpuns pământul și apoi s-au ofilit...

FataCyber03: Presupun că te-ai mutat acum câte-va luni, nu?

BartPlictisorul: Dap. Tu ești fata din balcon?

FataCyber03: Poate. De unde vii?

BartPlictisorul: Philadelphia.

FataCyber03: Nu. Vreau să zic, de unde vii în fiecare zi când treci pe aici?

BartPlictisorul: Aha! De la școală. Deci tu EȘTI fata de pe balcon.

FataCyber03: Posibil. Și da, m-am gândit că te întorceai de la școală. Te duci la Gimnaziul Rancho Verdugo sau la școala privată de la capătul străzii?

BartPlictisitorul: Eh! Rancho Verdugo.

BartPlictisitorul: Deși mai degrabă aș alege Rancho Ver-NU-go.

Mi-am ținut răsuflarea. Fie o să-mi înțeleagă jocul de cuvinte cam nașpa, fie nu. Dar câteva secunde mai târziu, ea-mi răspunde:

FataCyber03: LOL. E bună asta, Plictisitorule.

FataCyber03: Apropo, de ce e numele tău „Bart-Plictisitorul”? Mie nu-mi pari plicticos.

BartPlictisitorul: Crede-mă, o să-ți cadă capul în piept foarte repede.

FataCyber03: LOL. Mă îndoiesc. Petrec cea mai mare parte a timpului în casă, așa că, să mă crezi, știu totul despre plictiseală.

BartPlictisitorul: Dar cum de nu faci ore?

FataCyber03: N-am zis că nu fac ore. Fac școală la calculator, acasă. Știi... pe laptop?

BartPlictisitorul: Ceea ce explică numele TĂU.

FataCyber03: Cling! Cling! Cling! Avem un câștigător!

BartPlictisitorul: Ei bine, ar trebui să m-apuc de lucru.

FataCyber03: Teme, nu?

BartPlictisorul: Un fel de.

FataCyber03: Ce vrei să spui cu un fel de? Ce alt-fel de lucru faci?

Vaaai! Deja am spus prea mult. Nu pot dezvălui PRO-SEC unui necunoscut. Versiunea Beta nici măcar nu e gata!

BartPlictisorul: Vreau să spun că am multe teme pentru acasă.

FataCyber03: Atât de misterios! OK, BartPlictisorul. Pe mai târziu!

9

9

9

N-AI UN HAMBAR DE CONSTRUIT?

Indiciu: Castravedaș luând-o razna. *Ham, ham, ham, ham.*

Indiciu: Tata intrând în apartament.

Indiciu: Eu închizând laptopul și băgându-l sub cuvertură.

— Bart, amice, ești acasă?

Voiam să zic: *Hm, unde altundeva aș putea să fiu?* Dar, în schimb, am ieșit din sanctuarul meu, încercând să mă prefac că nu am fost pe laptop în ultimele nouăzeci de minute.

— Este extraordinar afară, a spus tata. Vrei să mergem la piscină puțin? Sau poate să batem mingea?

Tot ce-mi venea în gând era: *În căldura asta? Ești nebun? Vrei să iau foc instantaneu?* Dar adevărul este că aveam altceva ce doream să-i arăt tatei.

— De fapt, mă gândeam, am spus eu, încercând să fiu la fel de șarmant precum iaurtul înghețat, că după cină aș putea să-ți arăt jocul ăsta foarte tare pe care l-am găsit pe internet. Ai nevoie doar de telefonul tău și te plimbi prin apartament căutând...

M-am oprit din vorbit din cauza expresiei de pe fața tatei. Arăta de parcă tocmai sugerasesem să ne petrecem seara purtând pălării făcute din salată și scandând în limba klingoniană.

— *Un joc video?* Amice, tocmai ne-am mutat într-unul dintre cele mai frumoase locuri din țară! Ar trebui să stăm afară în aerul proaspăt cât de mult putem.

Asta-i chestia cu tata. Știu că are intenții bune. Și da, poate că are dreptate să ieșim afară mai des.

Dar mi-aș dori să ne întâlnim la mijloc de drum.

Adică, din câte știu eu, bătrânul nu a ținut *niciodată* în mână un controller pentru jocuri. Niciodată nu a pilotat un kart Mario. Niciodată nu a curățat o tablă de joc de Pac-Man. Nu am de gând să-l acuz pe tata de fobie tehnologică, dar câteodată cred că s-ar simți mult mai în largul său dacă noi toți am arăta așa:

